Rejsebeskrivelse – Island (sydvestlige del)

2. til 6. maj 2016

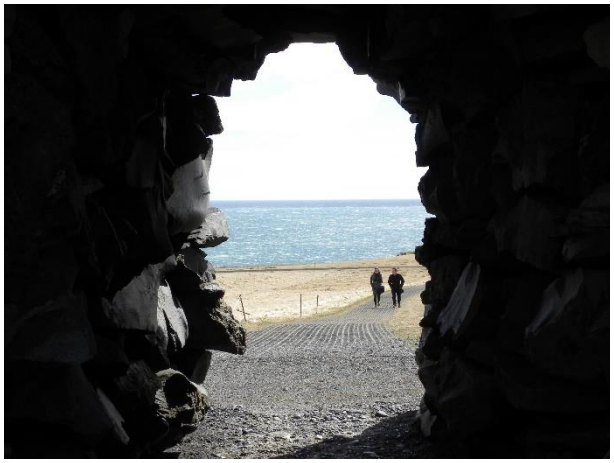

Reykjavik

Efter en fin flyvetur med WOW Air, hvor vi havde fornøjelsen af at flyve langs den sydlige del af Island og dermed kunne se det hele lidt fra oven, landende vi i Keflavik Lufthavn om eftermiddagen. Vi hentede den lejede bil som aftalt. Man skal være opmærksom på, hvilken bil man lejer. Hvis man vil lidt uden for de asfalterede veje eller de ganske udmærkede grusveje, er det en god ide at leje en firhjulstrækker af en hvis størrelse. Vi havde den mindste Suzuki Grand Vitara, hvilket fungerede fint til det brug, vi havde besluttet, men den ville ikke være stærk nok til egentlig off-road. Samtidig bliver man tilbudt at tegne en særlig forsikring mod vulkansk aske og støv. Den kan være fin, hvis man skal tæt på områder, hvor der er eller lige har været aktive vulkaner. Vi tegnede en sådan forsikring, men havde ikke brug for den – men det er jo svært at vide på forhånd!

Efter at have fundet bilen på parkeringspladsen gik turen mod Reykjavik. En køretur på 45 min på glimrende ny hovedvej. Vi fandt hotellet og indkvarterede os. Et rigtigt hyggeligt hotel med spændende og anderledes indretning. Det lå centralt placeret tæt ved gågaden i Reykjavik. Vi gik en tur i den ældre del af Reykjavik gennem hele gågaden. Så parlamentsbygningen, som er en gammel stenbygning fra slutningen af 1800-tallet. Vi tog også et kik op til Domkirken lidt på afstand. På en af sidegaderne til gågaden fandt vi en lille hyggelig cafe til en kop kaffe, en kop chokolade og en kage. Det var som at træde ind i noget fra 50'erne - alt stod autentisk. Dog virkede kaffen og kagerne ganske nylavede. Bestemt en oplevelse værd, hvis man lige skal have varmen, eller bare har lyst til lidt sødt og varmt.

Derefter gik vi op langs søen Tjörnin, før vi gik tilbage til hotellet. Der skete ikke det helt store sådan en mandag eftermiddag og aften i Reykjavik, og vi syntes faktisk, at det var ret kedeligt. Men det var heller ikke byliv, vi havde taget turen til Island for at finde.

Til aftensmad faldt valget på noget autentisk islandsk mad og helt igennem almindeligt, men lækkert, så vi gik på Hereford Steikhus, hvor det var muligt at få søpapegøje og hvalbøf – og en lækker almindelig mørbradbøf. Søpapegøjen bestod af lidt skiveskåret bryst og smagte ganske udmærket. Hvalbøffen var ikke den store oplevelse. Den smagte meget af tran og havde lidt den samme konsistens som stegt lever. Har dog senere fået at vide, at det kan variere meget alt efter hvaltype og tilberedning. Men det autentiske islandske køkken blev prøvet af den modige af os!

Overnatning: Skuggi Hotel, Hverfisgata 103, Reykjavik. Et dejligt hotel med god atmosfære og en anderledes og interessant, moderne indretning. Havde en rigtig god morgen-buffet. Meget imødekommende og hjælpsomt personale.

Cafe: Mokka Kaffi, Skolavördustigur 3a, Reykjavik. Lille hyggelig cafe med autentisk 50'er indretning. God kaffe, varm chokolade og kage.

Aftensmad: Hereford Steikhus, Laugavegi 53b, Reykjavik. Restaurant centralt placeret i gågaden, hvor det er muligt at få autentisk islandsk mad såsom søpapegøje og hvalbøf.

Reykjavik – Hellnar

Efter et solidt morgenmåltid på hotellet satte vi kurs mod Snæfellsnes nord for Reykjavik. Den første del af køreturen gik af hovedvej 1 mod Borgarnes. Hvis man følger hovedvejen, skal man være opmærksom på, at man skal betale for at passere under fjorden, Hvalfjördur. Der er betjening på, og de tager både diverse kort og kontanter. En mere vigtig ting at huske, når man kører rundt på Island, er, at der ikke ligger butikker, restauranter og cafeer rundt om det næste sving. Hvis man skal en tur til Snæfellsnes, er det en god ide at gøre sine indkøb til frokost eller lignende i Borgarnes, da det er den sidste egentlige by.

Fra Borgarness gik turen ad rute 54, og landskabet ændrede sig til at være lavamarker med en let bevoksning af mos. Meget goldt og ensformigt landskab, men fascinerende på sin egen specielle måde. Da vi nærmede os Snæfellsnes og lige før vejen delte sig i henholdsvis rute 54 og 55 kunne vi se en af Islands smukkeste og mest karakteristiske vulkaner, Eldborg, på venstre side. Den er 110 meter høj og kan besøges til fods af en lille sti, som det tager en lille times tid at nå foden af. Generelt ligger der flere store og mindre vulkaner i området, som det er længe siden de har været aktive.

Derefter skiftede landskabet karakter. På den højre side havde vi en høj klippevæg et stykke inde fra vejen, og på venstre side havde vi havet. Det mellemliggende stykke, hvor vejen løb i midten bestod af en form for landbrugsjord, primært udlagt med græs, som enten kunne slås til hø eller til afgræsning. Spredt i landskabet lå enkelte gårde. Lidt før Buðir gjorde vi holdt ved Rauðfeldar-grotten. Her fik vi spist vores frokost, som bestod af medbragt rugbrød, en spegepølse og pålægschokolade. Det er en ganske fin måde at nyde sin frokost på, og det er sandlig ikke noget problem at finde smukke steder at holde og nyde udsigten imens. Ligeledes kan det også anbefales, at have en termokande med til kogende vand, så man kan lave te/kaffe undervejs. Efter frokosten gik vi op til grotten i noget nær stormvejr – det tog lidt tid. Det er en lang dyb flænge skåret i bjergskråningen, hvor man kan gå ind. Et meget imponerende syn.

Buðir er også et besøg værd. Det er en gammel fiskehavn. I dag står en stor stentrold og vogter over byen. Vi gik helt ud til klipperne på en ganske udmærket nylavet udkigsplatform. Havet er 20-30 meter nede og slår mod de sorte klipper, hvilket i det vilde blæsevejr så fantastisk ud. Så får man et tydeligt indtryk af Atlanterhavets størrelse og vildskab.

Vi havde bestilt hotel i Hellnar og gjorde et kort holdt her. Det var stadig tidlig eftermiddag, så efter at have nydt en god og velfortjent kop varm chokolade og en vaffel i det lille fiskerhus, der er omdannet til en lille cafe med 5-6 borde, kiggede vi nærmere på de klippehuler, som findes ved havnen i Hellnar. Når man står i disse af havet udhulede klipper, føler man en helt speciel stilhed og ro. Der er godt nok åbent op til himlen, så grotten er ikke lukket på den måde. Men lyden af bølgerne, der blidt slår mod klippen, lyset der trænger ned, vandets vuggen, og fuglene der ligger på rede hensætter en til en anden dimension – og det selvom det stadig var stiv kuling.

Efter Hellnar kørte vi videre ud på næsset. Desværre en meget skyet og lidt regnfuld dag, så vi så aldrig toppen af den kæmpe vulkan, Snæfellsjökull, da toppen var indhyllet i skyer. Umiddelbart efter Hellnar dukker en lille vej op, som fører ned til havet. Det er til en sort lavastrand, som er en fredet strand, da der ligger rester af et gammelt forlist skib. En af de flotteste oplevelser med havet, vi havde på Island. Bølgerne skyllede ind på stranden, hvor de forvredne, skulpturelle klipper i vandkanten mødte havets kræfter.

Vi nåede også at gøre et kort stop ved Dritvik, hvor det også var muligt at se, hvordan havet slog ind mod klipperne. I baggrunde er der udsigt til en meget karakteristisk klippeformation, som lignede en gammel borgruin.

Vi fortsatte af hovedvejen rundt om Snæfellsjökull. Vest for bjergtoppen ligger en lille vulkan, hvor man kan gøre stop. Der er lavet en trappe hele vejen op til toppen. Det var den eneste gang, hvor vi kom op på en vulkan og havde mulighed for at se ned i krateret, som dog var mere eller mindre fyldt op med jord og størknet lava. Vulkanen havde ikke været i udbrud de sidste par tusinde år. Derefter fortsatte vi turen rundt om Snæfellsjökull, hvor vi kørte igennem de små fiskerbyer, der lå på den nordlige side af Snæfellsnes. Små landsbyer, hvor der sikkert ikke sker meget, og hvor fiskerkutterne ligger i havnen klar til at sejle ud.

Vi havde bestilt et værelse på hotellet med udsigt over bugten, og vi havde en fantastisk udsigt til den gamle havn og det rolige vand i bugten. Allerede efter 5 minutter på værelset gik det op for os, hvor fantastisk udsigten rent faktisk var. Bare nogle få hundrede meter ude i vandet kunne vi se rygfinnerne af hvaler, som kom op for at ånde. Hvor mange der var, er umuligt at sige, men på et tidspunkt så vi i hvert fald tre på en gang. Da vi spiste aftensmad i restauranten, sørgede vi for at have et bord ved vinduet, så vi kunne nyde hvalerne hele aftenen.

Overnatning: Hotel Hellnar, Brekkubær, 356 Hellnar. Lækkert hotel lige ned til havnen og vandet. Det kan godt betale sig at give lidt ekstra for værelse med havudsigt. Fin morgenmad inkluderet.

Cafe: Fjöruhusid, Kaffihus Hellnum, Snæfellsnesi. Rigtig hyggelig cafe indrettet i et gammelt fiskerhus. Har kun få pladser.

Aftensmad: Hotel Hellnar. God aftensmad, som kan byde på lidt af hvert med islandske råvarer. Flot udsigt, hvis man sidder i den side af restauranten, der vender mod havet.

Hellnar – Geysir

Efter morgenmaden kørte vi hele turen tilbage til Borgarnes, den eneste vej tilbage. I Borgarnes benyttede vi lejligheden til at få tanket bilen op og kørte derefter ad rute 50 mod Hraunfossar. På et tidspunkt drejede vi fra rute 50 og fortsatte af grusvejen 523. En ganske fin vej, og det var intet problem at køre 80 km/t. Landskabet bar præg af, at vejen løb langs en flod, og der var masser af landbrug langs ruten.

Målet var Hraunfossar, som virkelig er et imponerende syn. Alt er forberedt med gode udsigtsplatforme, og selv hvis man er dårligt gående kan man nyde vandfaldene. Der kommer vand igennem floden oppefra, og det kommer med et voldsomt tryk. Samtidig strømmer der vand ud fra under jorden over en strækning på 1 km. Så der er rigtig meget vand at se på. I solens skær giver det flotte turkis og blå farver, og man får et godt indtryk af naturens kræfter. Hraunfossar er klart et besøg værd, også hvis man skal tage en lille omvej for at komme derhen.

Fra Hraunfossar kørte vi tilbage mod Borgarnes ad rute 50. På et tidspunkt drejede vi fra og fortsatte op i højlandet af rute 52. Igen en grusvej, men i god stand. I starten en langsom stigning, hvor vi nærmede os fjeldene. Men så begyndte stigningen også. Langsomt kravlede vi op på højsletten, og med et lå der en snedrive foran bilen! Vi kom dog fint igennem. Der var bjergtoppe, hvoraf de fleste jo var vulkaner, hele vejen omkring os. Den ene større og flottere end den anden. Lige før den lille sø, Uxavatn, gjorde vi holdt ved en lille rasteplads, hvor vi nød frokosten med den mest fantastiske udsigt mod en stor, snedækket

vulkan, Skjaldbreidur, i flot solskin, som fik sne og isen omkring os til at glimte som et andet sneeventyr. På rastepladsen er en lille varde og på toppen et kort over alle de toppe og vulkaner, man kan se derfra.

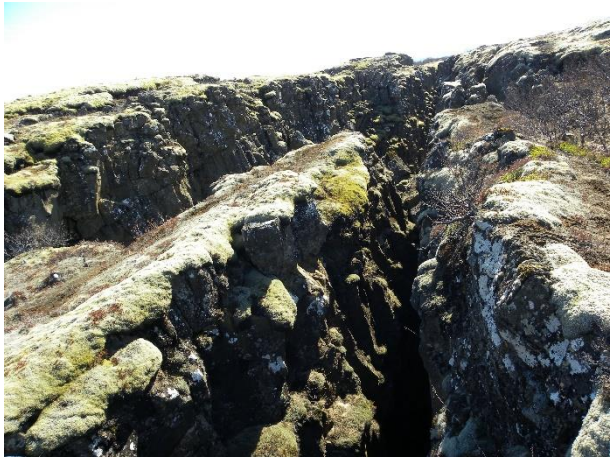

Efter frokosten fortsatte vi videre. Der var kun en vej videre, og det var ligeud via rute 550, da de andre veje var lukkede pga. sne og is. Dermed fortsatte vi vores tur mod Þingvellir og ind i Den Gyldne Cirkel. Lige før afslutning af rute 550 kom vi til et område, hvor det var tydeligt, at kontinentalpladerne blev trukket fra hinanden. I landskabet sås kløfter af 10 meters dybde og 4-8 meters bredde. Nogle utrolige kræfter, der er på spil, når pladerne kan trækkes fra hinanden på den måde. Hvis man tager billederne her, og ikke venter til Þingvellir, kan man få mere uspolerede billeder, og der er ikke en masse andre turister.

Þingvellir er den slette ned til Þingvallavatn, hvor de første islændinge samledes hver sommer. Her holdt de møde og fungerede som lovgivende og dømmende magt, hvor alle frie mænd på Island havde stemmeret. Det er et historisk sted at stå, og samme sted fik Island sin uafhængighed i 1944, hvorfor stedet betyder meget for islændingene. Oplevelsesmæssigt er det ikke så storslået som det, vi havde set indtil da, men det er selvfølgelig et 'must see' . og søen er jo gigastor. Men der er mange turister, og stedet bærer præg af, at mange mennesker kommer på besøg.

Derefter gik turen videre mod Gullfossar, som nok er det mest berømte vandfald på Island. Vandfaldet er imponerende, og det er voldsomme vandmængder, der kommer ned over vandfaldet. Igen, er området forberedt med gode stier og udkigsplatforme. Hvis der er sollys, er der god mulighed for at lege med lyset og kameraet på forskellig måde i forhold til vandet, der vælter ned over klipperne. Larmen i hele området er tydelig fra det brusende og faldende vand.

Dagens sidste stop var Geysir, hvor vi også havde booket en overnatning på hotellet. Køreturen fra Gullfossar til Geysir er blot 10 minutter, og hotellet er placeret lige over for gejseren, så den kan ses fra de værelser, der vender den vej. Efter indtjekning gik vi over og så på gejseren. Hele området bobler og syder, og der er en voldsom lugt af rådne æg. Der er en stor gejser, der springer med omkring 5 minutters mellemrum. Desværre blæste det voldsomt, da vi var der, så højden på selve sprøjtet blev begrænset, da det blæste væk. Men vi så da også et par imponerende sprøjt, og det er fascinerende at se på vandet i selve hullet, hvor gejseren springer fra. Jo tættere det kommer på det tidspunkt, hvor gejseren skal springe, des

mere uroligt bliver vandet, og til sidst kan man se, hvordan det hæver sig en halv meter inden det hele eksploderer i en kogende gejser. Igen et meget fascinerende naturfænomen.

Aftensmaden blev indtaget på hotellets udmærkede restaurant, hvor der er rigeligt at vælge imellem på menukortet.

Overnatning: Litli Geysir, Geysir, Haukadalur. Et stort hotel med mange værelser. Tag-selv kaffe på gangen og stort morgenbord. Hotellet ligger lige overfor gejseren.

Aftensmad: Hotel Geysir Restaurant. Stor restaurant med et godt udvalg. Eneste i området.

Geysir – Keflavik

Efter morgenmaden kørte vi videre sydpå -først af rute 35, og drejede så ind på 31, hvor vi gjorde et kort holdt ved kirken Skalholt, som vi så ude fra. Her var Islands første bispesæde grundlagt i 1056 og fungerede indtil 1784, hvor kirken brændte og bispesædet flyttet til Reykjavik. Den nuværende kirke er genopført i 1960'erne.

Herfra fortsatte vi uden stop ad rute 31, herefter 30, og til sidst rute 1 til Selfoss. Det var regnvejr, så udsynet var begrænset. Havde man valgt at fortsætte hele vejen af rute 35 i stedet, så havde der været et par flotte vulkaner på ruten – bl.a. Hekla

I Selfoss drejede vi sydpå ad rute 34 mod Fjöruborðið. Det må siges, at være en soveby. Oprindeligt en aktiv fiskerby, men nu er der ikke længere nogen fiskebåde eller noget liv i byen. Husene bær præg af manglende vedligehold, og det hele så meget forsømt ud. Det mest interessante var et tørvehus, som var en kopi af et gammelt fiskerhus, som blev brugt til at huse en besætning for et par hundrede år siden. Derefter kørte vi videre til Eyrabakki, som ligeledes er en meget stille og forsømt tidligere fiskerby. Midt i byen ligger et gammelt træhus, som i 1800-tallet tilhørte en dansk købmand. I dag er det et museum, som vi så besøgte. En stor del af huset er indrettet, som det så ud på daværende tidspunkt. Da Island ikke selv har noget tømmer, blev huset sendt som samlesæt fra Danmark. Meget interessant at se, især når det var lidt dårligt vejr uden for. Til musseet hører også "Æggehuset", som vitterligt er en samling af æg fra alle de fugle, som lever på Island – og der var udstoppede eksemplarer af dem.

Efter Eurabakki fortsatte vi af rute 34 mod Grindavik. Det er en hovedvej, der er skåret midt igennem et lavalandskab af mosbegroede lavablokke i forskellige størrelser. I og for sig en form for ørken. Vi fortsatte af rute 427 langs havet. Vi ville gerne se Kleifarvatn, som er omdrejningspunkt i den islandske krimi *'Manden i søen'* af Arnaldur Indriðason, så vi drejede fra og fortsatte ad rute 42. Ved et jordskælv i 2000 faldt vandstanden i søen pludselig 4,5 meter og afslørede mange spændende ting på den gamle søbund. Vandstanden er dog steget til normalt niveau igen siden. Inden vi nåede søen gjorde vi holdt ved Krysuvik, som er et geotermisk område, hvor det damper og bobler allevegne. Mudderpøle koger og bobler, der vælter svovldamp op ad revner, og jorden er farvet i flotte farver, som gul, rød og blå. Meget specielt og en oplevelse værd – og på mange måder mere imponerende end ved Geysir.

Vi stoppede på en top med udsigt over søen Kleifarvatn og spiste frokost med udsigt til endnu en sort lavastrand. Igen en fantastisk udsigt at have og nyde sin frokost i. Det er ikke dagligdag hjemme i Danmark. Efter en dejlig frokost kørte vi retur til hovedvejen langs havet og fortsatte mod Grindavik.

Vi prøvede at tage en afstikker for at komme helt ud til klippekanten og se på fugle. Men efter at have kørt 14 km et stykke af blot et hjulspor, gennem et vandløb og op over en bakke med løst sand, så opgav vi det projekt. Vi havde godt nok en 4-hjulstrækker, men ikke med den stærkeste motor, så vi kunne nemt være endt med at sidde fast mellem to bakketoppe.

Grindavik endte vi med bare at køre igennem for at fortsætte langs kysten ad rute 425. Det meste af landskabet var lava, som stadig lå goldt hen. Der var masser af mindre vulkaner i hele området. 10 kilometer uden for Grindavik ligger et termisk område, Gunnuhver Hot Springs, som er et besøg værd. Her væltede dampen op ad jorden, og svovllugten er markant. Hele området er til tider indhyllet i en tæt svovldis. Lige ved siden af ligger også en gammel vulkan. Den varme undergrund udnyttes til fremstilling af varme, hvilket også kan ses i området. Island er faktisk selvforsynende i det meste af året med grøntsager, da de kan dyrkes i drivhuse, som opvarmes af termisk energi.

Vi fortsatte ad rute 425 mod Kelflavik, og det sidste stop vi gjorde var ved Miðlina, hvor de to kontinentalplader, den nordamerikanske og den europæiske trækkes fra hinanden med 2 cm om året. Der er placeret en bro over den lille kløft, så man kan stå midt imellem de to kontinenter. Stadig imponerende at de to plader flytter sig med sådan en hastighed. Det er jo noget, man kan nå at se i en levealder. Normalt er geologi noget, som tager mange millioner år. Her vil man faktisk kunne se, at kløften er blevet en meter bredere på 50 år.

Så gik turen til Keflavik og vores sidste overnatning. Vi kørte til hotellet og satte vores ting. Tog en kort tur igennem byen, men den havde ikke rigtig noget at byde på, i alt fald den del vi så. Det er en typisk

industriby.

Inden aftensmaden havde vi bestilt en to-timers tur til Den Blå Lagune 20 minutters kørsel fra Keflavik. Det er rigtig svært at få billetter til Lagunen, så det er en meget god ide at booke det hjemmefra, hvis man vil have et besøg der, specielt hvis det er i sommermånederne. Selve Den Blå Lagune er lidt spøgs sted. Lagunen er en kunstig sø, som har mineralholdigt vand, som pumpes op fra 2 kilometers dybde. Egentlig er det hele et varmeværk, og vandet i søen et biprodukt fra varmeproduktionen. Det må absolut være den dyreste turistattraktion på Island: To timer koster 400 kroner pr. person, men så får man også en gratis drink og to muddermasker med i prisen! At stå i 35 grader varmt vand med et glas champagne og en lufttemperatur på 2 grader er meget specielt, og så sammen med flere hundrede andre, alle grønne i hovedet af en algemuddermaske. Den Blå Lagune er noget, som skal opleves, hvis man er på Island, men vi behøver ikke gøre det igen.

Derefter kørte vi retur til Keflavik og spiste aftensmad på en hyggelig restaurant med udsigt over havnen. Sidste aften på Island. Hotellet var et simpelt Bed-and-Breakfast, men havde alle de fornødenheder på værelset, som var nødvendigt. Vi skulle alligevel op meget tidligt og retur med flyet til Danmark, så vi fik ikke benyttes os af nogle af tingene.

Overnatning: Bergas Guesthouse, Grofin 8, Keflavik. Et Bed&Breakfast med store værelser, hvor der også ville være mulighed for at lave mad. Der var et køleskab på gangen med tag-selv-betjening for drikkevarer. Et fint og billigt hotel, hvis man blot skal sove.

Aftensmad: Kaffi Duus Restaurant, Duusgata 10, Keflavik. En hyggelig maritim restaurant med masser af modelskibe og god betjening. Dejlig udsigt over en lille havn. Fint udvalg.